

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σ. 52).

ὑπὸ ἑκατομμυρίων δαυυπόδων· Δὲν ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἡ Ρώμη ἐπὶ Αὐγούστου ἐπεμψεν εἰς τὰς νήσους Μινώρκαν καὶ Μαγλόρκαν στρατιωτικὰς δυνάμεις, ὥπως ἐξολοθρεύσωσι τὰ νερόμυρα ταῦτα τὰς δύο νήσους ζῶα· "Ἄν ἡ θεία πρόνοια δὲν προέβλεπε τὰ μέσα τῆς καταστροφῆς τῶν ποντικῶν, ὅχι μόνον πόλεις καὶ πεδιάδες ἤθελον καθολικῶς ὑποσκάπτεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἤθελε κατοικεῖσθαι ὑπὸ λυσσώντων ὑπὸ τῆς πείνης μῶν, ἐναντίον τῶν ὁποίων αἶτε νοεραὶ καὶ σωματικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐματαιοῦντο. Ἀλλ' ὁ ἴδιος πάνσοφος θεὸς, ὁ προνοήσας τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεώς των, ἀνεχάιτισεν ὁμοίως τὸν πολλαπλασιασμόν των κατ' ἀλγεδρικὰ τετράγωνα καὶ κύβους, δημιουργήσας κατ' αὐτῶν τόσους ἰσχυροὺς ἐχθροὺς, πρὸ πάντων δέ, ἐμφυσήσας ἐν τῇ καρδίᾳ των μυοδόρον διὰθεσιν, τείνουσαν πρὸς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ των, μᾶλλον ἢ ὅσον ἅπαντες ὁμοῦ οἱ ξένοι ἐχθροὶ των θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσιν. Ὁ ἄρσεν μῦς ἀεννάως ἔχει ἀσθεστον δίσταν διὰ τὸ αἷμα τῶν βρεφῶν του. Ἡ θήλεια, γνωρίζουσα τὰς μυοδόρους διαθέσεις τοῦ σιζύγου της, κρύπτει τὰ νεογνά της εἰς τοιαῦτα μέρη, ὥστε οὗτος νὰ μὴ δύναται νὰ τὰ εὔρῃ. Τὰ κρύπτει μέχρις ὅτου μεγαλώσουν καὶ δύνανται νὰ ζήσουν διὰ τῶν ἰδίων ἐνεργειῶν των. Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλας τὰς προφυλάξεις της, ὁ ἄρσεν τὰ ἀνακαλύπτει, καὶ τρώγει ὅσα ἐκ τούτων προφθάζει. Ἡ μήτηρ τὰ ὑπερασπίζεται ὡς λέαινα, πλίουσα θυμῷ ἢ ἰδία θύμα τοῦ μητρικοῦ φίλτρου καὶ τῆς τόλμης αὐτῆς.

Ἐκτὸς τῆς ἀνωθι διαθέσεως, ἅμα ὡς οἱ μῦς ὑστερηθῶσι τῆς τροφῆς, ἐπιτίθενται κατὰ λεγεῶνας, οἱ μὲν κατὰ τῶν δέ, οἱ δὲ μυοδόροι νικηταὶ εὐωχοῦνται διὰ τῶν πτωμάτων των νικημένων. Συχνὰ εἰς τὰς μάχας ταύτας εἰς μόνος ἀρειμάνιος μῦς, ἀφοῦ ὡς δορυκτῆτορ διασπείρῃ πανταχοῦ τὰ ἴχνη τῆς θηριωδίας του, ἐξολοθρεύσῃ δὲ πάντας τοὺς ἄρρενας, μένει νικητὴς καὶ κυρίαρχος. Ὡς αἰμοχαρὴς τύραννος τότε βασιλεύει ἐπὶ τῶν θηλέων, ἀπειλῶν καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν, δύο στιγμὰς ὕστερον, ἀφοῦ τρυφῶς τὰς σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας του.

"Ἀδελφὸν τὸ ποδὸν τῶν ἀνθρωπίνων τροφῶν, τὰς ὁποίας τὰ θηρία ταῦτα ἐπιουσίως καταστρέφουσιν ἐν Λονδίῳ. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν ἐκ σχετικῶν πηγῶν, ὅτι ἐξ μῦς χρειάζονται καθ' ἑκάστην τὴν ὥρην τροφὴν, ὅσον εἰς ἀνὴρ. Οἱ μῦς τοῦ Λονδίνου ἐνδιατρίβουσι συνήθως εἰς τὰς ὀζοθήκας καὶ τοὺς ὀχετοὺς. Μὴ εὐρίσκοντες ὅμως ἀρκετὴν τροφὴν ἐκεῖ, περιφέρονται μέχρι τῆς ἐπιφανείας καὶ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον συναθροίζονται δὲ πρὸ πάντων ὑπὸ τὰ μακελλεῖα τῆς Νιου-Γκέιτ, τῆς Οὐάιτ-Τόάπελ, τῆς Σμιθφιλδ, καὶ τῶν τοιαύτων μέρων, ἢ εἰς παραποταμίους σιταποθήκας καὶ τροφωποθήκας, τὰς προωρισμένας διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς εἰσαγωγῆς ἢ ἐξαγωγῆς.

Ὑπάρχει διὰ τὴν σύλληψιν των τοιούτων μῶν μία τάξις ἀνθρώπων ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένη εἰς τὸ ἐμπόριον των. Ἡ τάξις αὕτη τοὺς συλλαμβάνει διὰ τὰς

διασκεδάσεις των κυνομουμαχίων καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ δερματός των. Οἱ ἀνθρωποὶ οὗτοι καλοῦνται μυοθήραι (rat-cal-chers) ἢ μυοκτόνοι (rat-cillers). Θηρεύουν δὲ τούτους διὰ τῆς ἱκτίδος ἢ τῆς κερδοῦς (νυφίτσας). Αὐταὶ εἰσδύουσιν ἐντὸς τῶν ὀπῶν των οἴκων καὶ ἀναγκάζουσι τοὺς μῦς νὰ ἐξέλθωσιν, ὅταν ὁ μυοθήρας τοὺς περιμένει καὶ συλλαμβάνει διὰ τῆς χειρὸς του ἐκ των νώτων, ὥπως μὴ δύνανται νὰ στρέψουν καὶ τὴν δαγκάσουν. Τοὺς εἰσάγουσιν ἐντὸς διαφορετικῶν μεγάλων κλωθίων, κατὰ τὴν φυλὴν των, διότι ἐὰν τεθῶσιν ἑτερογενεῖς μῦς εἰς τὸ αὐτὸ κλωθίον, πάραυτα ἀλληλοδιδρῶσκονται. Ἐντὸς τῶν κλωθίων ὑπάρχει ἄθρονος τροφή, ὥπως κορέσῃ τὴν ἀδδνηφίαν των. Ἡ κερδὼ εἰσέρχεται καὶ περιέρχεται τὰς ὑπογείους κατοικίας των, ἀφοῦ δὲ τοὺς διασκορπίσῃ, τοὺς θέτει πάντας πρὸς τὴν εἰσοδόν. Οἱ κύνες φονεύουσι τότε ὅσους δὲν προφθάσῃ ὁ μυοθήρας νὰ συλλάβῃ. Σπάνίως αἱ κερδῶ δραπετεύουσιν ἐκ των κυρίων αὐτῶν, οἵτινες κρεμῶσι μικρὸν κωδωνίσκον ἐπὶ τοῦ τραχήλου των, ὥπως διασπείρῃ τὸν τρόπον εἰς τοὺς μῦς, καὶ ὅπως ἀναγνωρίζονται ὑπὸ των ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, διότι εἶνε λίαν ὁμοιόμορφοι. Συνήθως διατρέχουσιν ὁλόκληρον ἐσκαμμένην μεγάλην τοῦ Λονδίνου συνοικίαν, ἐκάστη δὲ κερδὼ διώκει τὸ πείμιον των μῶν πρὸς τὴν ὀπὴν, παρ' ἣ φυλάττει ὁ κύριός της. Εἶνε λίαν ἥμεραι καὶ ἐλεύθεραι εἰς τοὺς οἴκους των μυοθηρῶν, ὡς ἡ γαλῆ καὶ ὁ κύων. Ἀλλ' ὅταν εἶνε ἐν τῇ ἀγρία αὐτῶν φύσει, τότε εἶνε ζῶα λίαν ἐπικίνδυνα, καθ' ὅτι τὴν νύκτα ἐπιτίθενται κατὰ των βρεφῶν, ἀρεσκόμεναι νὰ ῥοφῶσι τὸ αἷμα των. Τὰ δῆγματά των ὅμως δὲν εἶνε τόσον ἐπικίνδυνα, ὅσον τὰ των μῶν. Πολλάκις ἡ ἡρωϊκὴς ἀγωνιζομένη κερδὼ πίπτει θύμα των πολυαριθμῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτῆς μῶν, οἵτινες ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των, κατὰ σώματα ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτῆς. Οἱ μυοθήραι πωλοῦσι τοὺς μῦς πρὸς τοὺς διατηροῦντας τὰ πολυάριθμα διασκεδαστήρια τῆς κυνομουμαχίας· ἐφοδιάζουσι δὲ τοὺς κυρίους ἢ εὐγενεῖς διὰ τὰ ἰδιωτικὰ γυμνάσματα των κυναρίων των. Τὰ καταστήματα ταῦτα ἀγοράζουν χιλίους μῦς τοῦλάχιστον ἑκάστον τὴν ἑβδομάδα, τοιούτοι, 52,000 μῦς κατ' ἔτος. Ἐπειδὴ δὲ τὰ διασκεδαστήρια ταῦτα καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν εἶνε ἀναρίθμητα, ἑκάστος δύναται νὰ φαντασθῇ ὅποιος τρομερὸς ὀλεθρὸς γίνεται ἑτησίως κατὰ τῆς φυλῆς τοῦ ζῴου τούτου. Πληρόνονται δὲ οἱ ποντικοὶ μέχρι δέκα λίρας στερλίνας αἱ τριάκοντα πέντε δωδεκάδες ἥτοι σχεδὸν ἑννεήκοντα λεπτὰ ἑκάστος ποντικός. Ὑπάρχουσιν οἰκογένειαι μυοθηρῶν, αἵτινες ἔχουσιν ἐτήσιον εἰσόδημα ὑπὲρ τὰς χιλίας λίρας στερλίνας ἐκ τῆς ἀγρας ταύτης. Ὅταν τοὺς συλλάβουσιν, τοὺς διατηροῦν πάντοτε χορτασμένους, δίδοντες ἄθρονον πληγοῦριον ἢ κριθὴν πρὸς αὐτοὺς, ὥπως μὴ ἀλληλοδιδρῶσκονται, καὶ ὅμως ἀδύνατον ἑκάστην πρωΐαν νὰ μὴ εἴρουν 15—20 ἐξ αὐτῶν φονευμένων κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἀλληλομαχίας των.

Στέφανος Σένος

καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐπαίξε καὶ μετεβάλλετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐξέφραζε δὲ σχεδὸν ταυτόχρονως σαρκασμόν, χαύνωσιν, πάθος. Αἰσθήματα διάφορα, ἐλαφρά, ὀρμητικά, ὡς αἱ σκιαὶ των νεφῶν ἐν ἡμέρᾳ ἀνέμου καὶ ἡλίου, διήρχοντο ἀπαύστως ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ἐπὶ των χειλέων της.

"Ἐκάστος δὲ των λατρευόντων αὐτὴν τῇ ἥττο χρῆσιμος. Ὁ μὲν Βελοδζορόδ δὲν ἐνίστο μὲν ὀνόμαζε «τὸ ἀγρίμι μου» ἐνίστο δὲ ἀπλῶς «δικόν μου» καὶ εἰς τὸ πῦρ θὰ ἐρρίπτετο, πρὸς χάριν αὐτῆς, ἀδιστάτως. Χωρὶς νὰ ἔχῃ πεποισθῇ εἰς τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις οὐδὲ εἰς τὰ ἄλλα αὐτοῦ προσόντα, προέτεινε πάντοτε εἰς τὴν νεάνιδα νὰ τὴν νυμφευθῇ, ὑποδεικνύων αὐτῇ ὅτι οἱ ἄλλοι τὴν ἐθεράπευον ἀπλῶς ὡς ἐρασταί.

Ὁ δὲ Μαΐδανδὸς ἱκανοποιεῖ τὸ ποιητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς του. Ὡς ἀνθρωπος ἀρκετὰ ψυχρὸς, ὡς σχεδὸν πάντες οἱ συγγραφεῖς, κατέβαλλε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δύναμιν διαβεβαίων αὐτὴν τε καὶ ἑαυτὸν ὅτι τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἐψάλλε δὲ εἰς στίχους ἀτελευτήτους, ἀναγινώσκων αὐτοὺς εἰς αὐτὴν μετὰ παραφορὰς ἐμφατικῆς ἅμα καὶ εἰλικρινοῦς. Ἐκεῖνη δὲ ἠσθάνετο μὲν πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν ἐνίστο σκωπτικὴν πως, ἀκριβῶς ὅμως δὲν ἐποιεῖτο αὐτὸν περὶ πολλοῦ· ἀφ' οὗ δὲ ἡ κροῖα των διαχύσεων αὐτοῦ, τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἀναγινώσκῃ στίχους τοῦ Ποῦσκιν, ἵνα, ὡς αὐτὴ ἔλεγε, «δροσίζεσαι ἡ ἀτμόσφαιρα».

Ὁ δὲ Λούσχιν σκώπτει καὶ κυνικὸς εἰς τὰς λέξεις ἐγίνωσκεν αὐτὴν κάλλιον πάντων των ἄλλων, καὶ τὴν ἠγάπα μᾶλλον πάντων των ἄλλων, καὶ τοι τὴν ἐκακολόγει εἴτε παροῦσαν εἴτε μὴ.

Ἐκεῖνη δὲ ἐτίμα μὲν αὐτὸν ἀλλὰ καὶ δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ τον ἀντικροῦν· ἐνίστο δὲ μετὰ ἰδιαιτέρας καὶ πεπρακτικῆς τέρψεως τὸν ἔκαμνε νὰ αἰσθανθῇ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶνε εἰς τὰς χειράς της.

— Εἶμαι φιλάρεσκος, δὲν ἔχω καρδίαν, ἔχω τι τὸ θεατρικόν, εἶπεν ἡμέραν τινὰ πρὸς αὐτὸν ἐνώπιόν μου· τὸ παραδέχομαι. Τώρα δότε μοι τὴν χεῖρά σας νὰ σας ἐμπήξω μίαν καρφίτσαν· θὰ ἐντραπῇτε ἐνώπιον τούτου τοῦ νέου καὶ ἂν καὶ θὰ πονέσετε, δεῖς, κύριε, ὁ εἰλικρινὴς ἀνθρωπος, θὰ γελάσετε ὅμως.

Ὁ Λούσχιν ἠρυσθίαν, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν δάκνων τὰ χεῖλιν του, ἀλλ' ἔτεινε τέλος τὴν χεῖρά του. Ἐκεῖνη δὲ τον ἐκέντησε καὶ πράγματι ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ γελά. Καὶ αὕτη δὲ ἐγέλα ἐμπήγουσα ἀρκετὰ βαθῶς τὴν καρφίδα καὶ βυθίζουσα τὸ ὄμμα της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος μᾶτὴν προσεπάθει νὰ προσηλώσῃ ἀλλαχοῦ.

Ἀλλ' ὅτι ἐλάχιστον ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω ἥσαν αἱ ὑπάρχουσαι σχέσεις τῆς Ζηναΐδος πρὸς τὸν κόμηντα Μαλεῦσκυ. Ἦτο εὐμορφος, κοινωνικὸς καὶ εὐφύης,

ἀλλ' ἐν αὐτῷ ἀνεκαλύπτετο τι ἀμφίβολον, κίβδηλον, ὅπερ ὅπερ καὶ ἐγώ, νέος δεκαεξαετής, διέδλεπον. Ἐθαύμαζον δὲ ὅτι ἡ Ζηναῖς δὲν το εἶχε καταλάβῃ. Καὶ ὅμως ἦτο δυνατόν νά ᾤσθάνετο τὸ κίβδηλον τοῦτο ἀλλὰ δὲν ἐνεποίητο εἰς αὐτὴν κακὴν αἰσθησίν. Ἀνατροπὴ κακῶς διεξαχθεῖσα, οἰσέεις καὶ ἔξεις ἀλλόκοτοι, ἡ διαρκὴς παρουσία τῆς μητρός, ἡ πενία καὶ ἡ ἀταξία τῆς οἰκίας, τὰ πάντα, προεξαρχούσης μάλιστα τῆς ἐλευθερίας ἣν εἶχεν ἡ νεανίς, ἡ συνειδήσις ὅτι ἦτο ὑπέροχος τῶν περικυκλούντων αὐτὴν, εἶχον ἀναπτύξῃ ἐν αὐτῇ ποῖαν τινα περιφρόνησιν, ἥτις καθίστα αὐτὴν ὀλίγον ἀπαιτητικὴν.

Ἐάν φέρῃ εἰπεῖν, ὁ Βονιφάτιος ἀνέφερε τυχόν ὅτι δὲν εἶχε ζῆχαριν, ἡ μᾶλλον ὅτι ἐπαρουσιάσθη τις ὥποπερπερήθηρα, ἡ συνέβη ἔρις μεταξὺ προσκεκλημένων, αὐτὴ ἔσειε μόνον τοὺς βοστρύχους τῆς λέγουσα «κοροΐξάλα!» καὶ δὲν ἐμερίμνα περισσότερον.

Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐγὼ ᾤσθάνομην τὸ αἶμά μου βράζον ἐν ἐμοί, ὅτε ὁ Μαλεῦσκυ ἤρχετο πλησίον τῆς ταλαντευόμενος μετὰ πονηρίας ἀλώπεκος, ἐστῆριζεν ἐπιχαρίστως τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ καθίσματος τῆς καὶ ἐψιθύριζεν εἰς τὸ ὠτίον τῆς μετὰ ἐλαφροῦ μειδιήματος ἀλαζονικοῦ καὶ ἄγαν περιποιητικοῦ, ἐκείνη δέ, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, τὸν παρετήρει ἀτενῶς μειδιῶσα καὶ αὐτὴ καὶ σείουσα τὴν κεφαλὴν.

— Τί εὐχαρίστησιν εὐρίσκετε νὰ δέχεσθε τὸν κ. Μαλεῦσκυ; ἠρώτησα ἡμέραν τινὰ τὴν Ζηναῖδα.

— Ἐχει τόσον εὐμορφὸν μουστακάκι, ἀπεκρίθη. Δὲν εἶνε δίκῃ σου δουλειά.

— Ἄλλοτε πάλιν μοι εἶπε:

— Ἰσως νομίζεις ὅτι τὸν ἀγαπῶ; Ὁχι, δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους εἶμαι υποχρεωμένη νὰ βλέπω μετὰ περιφρονησεως. Ἐγὼ θέλω ἀνθρώπον ὁ ὁποῖος νὰ μὲ συντρίψῃ καὶ ἐμὲ τὴν ἰδίαν· ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ τὸν ἀνθρώπον τοῦτον δὲν θά τον εὕρω ποτέ. Ποτέ δὲν θά γίνω ὑποπόδιον οὐδενός. Ὁχι! Ὁχι!

— Λοιπὸν ποτέ δὲν θά ἀγαπήσετε;

— Καὶ σύ λοιπόν! Μήπως δὲν σ' ἀγαπῶ; εἶπε καὶ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ χειροκτύπου τῆς μ' ἔτυπεν ἐλαφρὰ εἰς τὴν ῥίνα.

Μάλιστα, ἡ Ζηναῖς μὲ εἶχε παίγνιον τῆς.

Ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας τὴν εἶδον, σχεδὸν καθ' ἡμέραν, καὶ τί δὲν μοι ἔκαμνε! Σπανίως ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μας, διὰ τὸ ὅποιον ἡμῶς καὶ δὲν ἐλυπούμην. Διότι ἐν τῇ οἰκίᾳ μας μετεμορφῶτο εἰς μεγάλην κυρίαν, εἰς πριγκίπισσαν, καὶ ἐγὼ τὴν ἀπέφευγον. Ἐφοδούμην δὲ μήπως προδοθῶ εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις ὀλίγον εὐμενὴς ἦτο πρὸς τὴν Ζηναῖδα καὶ μας ἐπετήρει μετὰ τρόπου ἐκφράζοντος δυσαρέσκειαν.

Ἀλλὰ δὲν ἐφοδούμην τόσον τὸν πατέρα μου, διότι ἐφαίνετο ὅτι δὲν παρετήρει τὴν παρουσίαν μου. Μετὰ τῆς Ζηναῖδος συνδιελέγετο ὀλίγον, ἀλλὰ μετὰ τρόπου ἰδιάζοντος, εὐφυοῦς, οὐδόλως ὀχληροῦ.

Διέκοψα πᾶσαν ἐργασίαν, πᾶσαν ἀνάγνωσιν, παρήτησα καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐξο-

γικούς περιπάτους μου καὶ δὲν ἵππευον πλέον. Ὡς χρυσόμυα συγκρατούμενη ἐκ νήματος, περιστρεφόμενη περὶ τὴν περισπούδαστόν μοι πτέρυγα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπεθύμουν νὰ διαμείνω διὰ παντός, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον. Ἡ μήτηρ μου ἐγόγγυζε καὶ ἐνίοτε καὶ ἡ Ζηναῖς αὐτὴ μ' ἀπεδίωκε. Τότε δὲ ἐκλείομην ἐν τῷ δωματίῳ μου, ἡ ἀπεχώρουν εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρον τοῦ κήπου καὶ ἐκεῖ ἀνερχόμην εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ τοίχου ὑψηλοῦ φυτοκομείου πετρίνου, καὶ ἔχων τοὺς πόδας κρεμαμένους πρὸς τὴν ὁδόν, διηρχόμην ὥρας ὅλας παρατηρῶν, παρατηρῶν, ἀλλ' οὐδὲν βλέπων.

Πλησίον μου ἐπὶ τῆς κονιορτώδους κνίδος ἐπερυγίζον ἀμελῶς πῶς ψυχὰι λευκαί. Τολμηρὸν στρουθίον ἐκάθητο ἐγγύτατα ἐπὶ ἐρυθρᾷ ὀλτοπλίνθου ἡμιθάρτου καὶ ἐπίπιζεν ἐπαγωγῶς, περιστρεφθὼν ἀπαύστως τὸ σῶμά του ὅλον καὶ ἔχον τὴν οὐρὰν τεταμένην. Οἱ κόρακες, ἀείποτε δύσπιστοι, ἔκρωζον ἐκ διαλειμμάτων, καθήμενοι ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀψύλλου σπηλίδας· ὁ δὲ ἀνατέλλων ἥλιος ἐπαιζεν ἠδέως εἰς τοὺς ἰσχυροὺς κλάδους τῆς. Ἡ κωδωνοκουσία τοῦ μοναστηρίου τοῦ Δῶν ἠκούετο ἐνίοτε ἤρεμος καὶ μονότονος, ἐν ᾧ ἐγὼ ἐκαθήμεν παρατηρῶν καὶ ἀκροώμενος, καὶ ὅλος ἤμην πλήρης συναισθήματος ἀνεκφράστου, καθ' ὃ τὰ πάντα συννοοῦντο καὶ ἡ λύπη καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ προαισθησις τοῦ μέλλοντος καὶ ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ φόβος τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ πάντων τούτων τότε ἐγὼ δὲν εἶχον σαφῆ εἰδήσιν, καὶ δὲν θά ἠδυνάμην νὰ ὀρίσω οὐδὲν ἐκ τῶν ζυμωμένων ἐν ἐμοί ἡ μᾶλλον, ἐάν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς ψυχῆς μου ἤθελον δώσῃ ἐν ὄνομα, θά εἶδον τὸ τῆς Ζηναῖδος.

Ἐκείνη δὲ ἐξηκολούθει παίζουσα μετ' ἐμοῦ ὥς ἡ γάτα μετὰ τοῦ ποντικοῦ· ὅτε μὲν ἦτο φιλάρεσκος καὶ ἐγὼ ἐνεψυχούμην καὶ ἐμαλασσόμην, ὅτε δὲ ἐξ ἀπώθειας καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν πλησιάσω καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ἀποβλέψω πρὸς αὐτήν.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐπὶ πολλὰς συνεχεῖς ἡμέρας μ' ἐλέδειξεν ἄκραν ψυχρότητα. Ἐγὼ δὲ ᾤσθάνομην ἐμαυτὸν ὅλον περιφρόνῃ καὶ ὅτε, ἀνάνδρως φερόμενος εἰσέρχομην εἰς τὴν πτέρυγα, ἔμενον πάντοτε πλησίον τῆς γηραιᾶς πριγκίπισσας καὶ τοι ὑπὲρ ποτε ἐγόγγυζε καὶ ἐθορύβει διότι αἱ δίκαι τῆς δὲν εἶχον καλῶς, καὶ δις ἥδη εἶχεν ἔλθῃ εἰς ἐξηγήσεις πρὸς τὸν ὑπαστηνόμενον.

Ἡμέραν τινὰ, βαδίζων ἐν τῷ κήπῳ παραλλήλως τοῦ γνωστοῦ ἡδὴ φράκτου, εἶδον τὴν Ζηναῖδα καθημένην κατὰ γῆς ἀκίνητον καὶ στηριζομένην τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν τῆς. Ἐν ᾧ δὲ ἐμελλόν νὰ ἀπομακρυνθῶ μετὰ προσδοχῆς, ἡ γειρεν αἰφνης τὴν κεφαλὴν καὶ μοι ἐνευσεν ἐπιτακτικῶς. Ἐγὼ δὲ μὴ ἐννοήσας ἐστάθην ἀκίνητος, ἀλλ' ἐκείνη ἐνευσε καὶ ἐκ δευτέρου. Πάραυτα διασκέλισας τὸν φράκτον, περιχαρὴς ἐσπευδον πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ δείξασά μοι διὰ τοῦ νεύματος ἀτραπὸν ἀπέχουσαν δύο βήματα, δὲν μ' ἀφῆκε νὰ προχωρήσω. Τεταραγμένος καὶ ἀγνοῶν τί νὰ πράξω, ἔκλινα τὰ γόνατα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ἀτραποῦ. Ἦτο δὲ τό-

σον ὥχρᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τόσον πικρὰ κατήφεια καὶ κάματος βαθὺς ἐζωγραφεῖτο, ὥστε ἐθλίβην κατὰ καρδία καὶ ἄκων ἐψιθύρισα.

— Τί ἔχετε;

Ἡ Ζηναῖς ἐκτείνασα τὴν χεῖρα ἐξερρίζωσε χόρτον, τὸ ἐδάγκαδε καὶ τὸ ἐρριψε μακράν.

— Μ' ἀγαπᾷς πολὺ; μὲ ἠρώτησε τέλος. Naί;

Ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲν ἀπεκρίθην· ἄλλως τε πρὸς τί νὰ ἀποκριθῶ;

— Naί, ἐπανέλαθε καὶ ἐξηκολούθει παρατηροῦσά με, — αὐτὸ εἶνε! τὸ αὐτὸ βλέμμα! . . ., προσέθηκε σύννους καὶ καλύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς. Τὰ πάντα ἀνδιδάω, ἐψιθύρισε. Μοῦ ἔρχεται νὰ φύγω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου. . . . Μοῦ εἶνε πλέον ἀδύνατον νὰ νικήσω, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ γίνω κυρία τοῦ ἑαυτοῦ μου. . . . Καὶ τί με περιμένει εἰς τὸ μέλλον; . . . Αἱ, πόσον με βαρύνει τοῦτο! . . . πόσον με βαρύνει!

— Τί; ἠρώτησα περιδεής.

Ἡ Ζηναῖς δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μόνον ὤψωσε τοὺς ὤμους.

Ἐξηκολούθουν μένων γονυκλινῆς καὶ ἀτενίζων αὐτήν μετ' ἄκρας θαλίσεως. Πᾶσα αὐτῆς λέξις μ' ἐπλήγωνε τὴν καρδίαν μου. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν μοι ἐφαίνετο ὅτι θά εἶδον τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ ἐξαλείψω τὴν θλίψιν τῆς. Τὴν παρετήρουν· καὶ τοι δὲ δὲν ἠδυνήθην νὰ μαντεύσω τί τὴν ἐδόρυνε τόσον, τὴν ἐδόλεπον ἥδη νοερῶς καθαρῶτα ἐρχομένην εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου ὅπου εὐρίσκετο, καὶ καταπίπτουσαν ἐκεῖ ὡς φυτὸν θερισθὲν.

Πέριξ ἡμῶν τὰ πάντα ἦσαν θάμβος καὶ χλόν. Ὁ ἀνεμος ἐθορύβει ἐν τῷ φυλλώματι, σείων ἐκ διαλειμμάτων τὸν μακρὸν κλάδον δενδρουλλίου ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς Ζηναῖδος. Τρυγόνες ἐγόγγυζον καὶ μέλισσαι ἐδόμβουν περιπτάμεναι πολὺ χαμηλὰ ἐπὶ τοῦ ἀραιοῦ χόρτου. Ἄνω δὲ ὁ προσορὴς οὐρανόος ἐκυάνιζε, καὶ ἐγὼ ἤμην τόσον περίλυπος. . .

— Ἀπάγγειλέ μοι μερικοὺς στίχους, εἶπεν ἀσθενῶς ἡ Ζηναῖς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός τῆς· μ' ἀρέσει νὰ σ' ἀκούω ἀπαγγέλλοντά. Ἀπάγγειλέ μοι τὸ «Ἐπάνω ἔς τοὺς λόφους τῆς Γεωργίας». Ἀλλὰ κάθισε πρῶτα.

Ἐκάθισα καὶ τὴν ἀπάγγειλα «Ἐπάνω ἔς τοὺς βράχους τῆς Γεωργίας».

«Νὰ μὴ ἀγαπήσης, ὦ! δὲν εἰμπορεῖς!» ἐπανέλαθεν ὡς ἡχώ ἡ Ζηναῖς μετὰ τὸν τελευταῖον στίχον. — Ἰδοὺ που ἔγκειται τὸ καλὸν τῆς ποιήσεως· σοῦ λέγει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ὑπάρχει, καὶ τὸ ὅποιον εἶνε ὀχι μόνον καλλίτερον τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, ἀλλὰ καὶ τὸ μᾶλλον ὁμοιάζον πρὸς τὴν ἀλήθειαν. . .

«Νὰ μὴ ἀγαπήσης, ὦ! δὲν εἰμπορεῖς!» Ἀλλὰ καὶ ἂν θέλῃς δὲν εἰμπορεῖς!

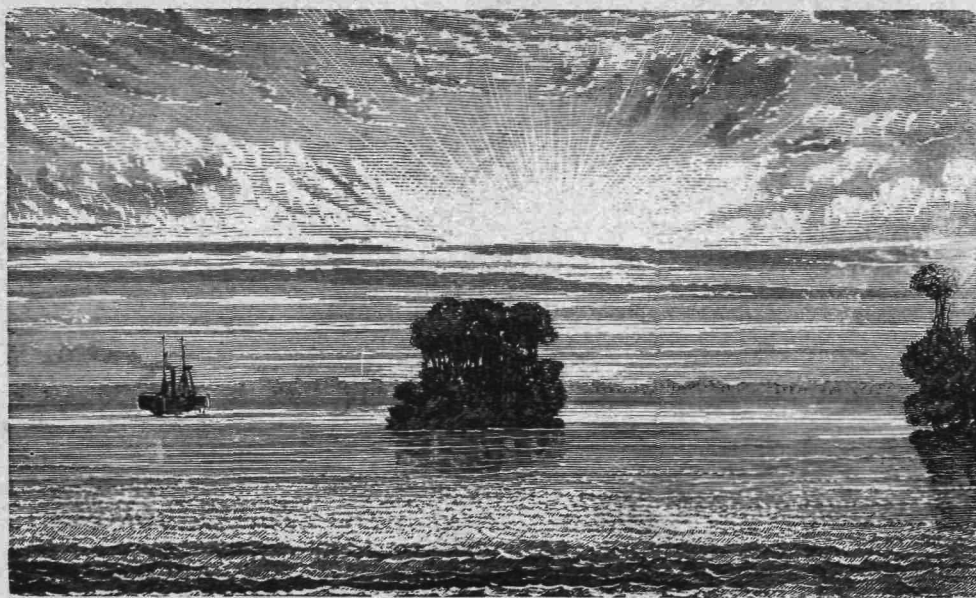
Καὶ πάλιν ἐδιώπησε, καὶ αἰφνης τιναχθεῖσα ἠγέρεθ.

— Ἐλα· ὁ Μαῖδανὸς εἶνε μετὰ τὴν μητέρα. Μοῦ ἔφερε τὸ ποίημά του καὶ τὸν ἀφῆσα ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς εἶνε λυπημένος τώρα, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; . . . θά μάθῃς μίαν ἡμέ-

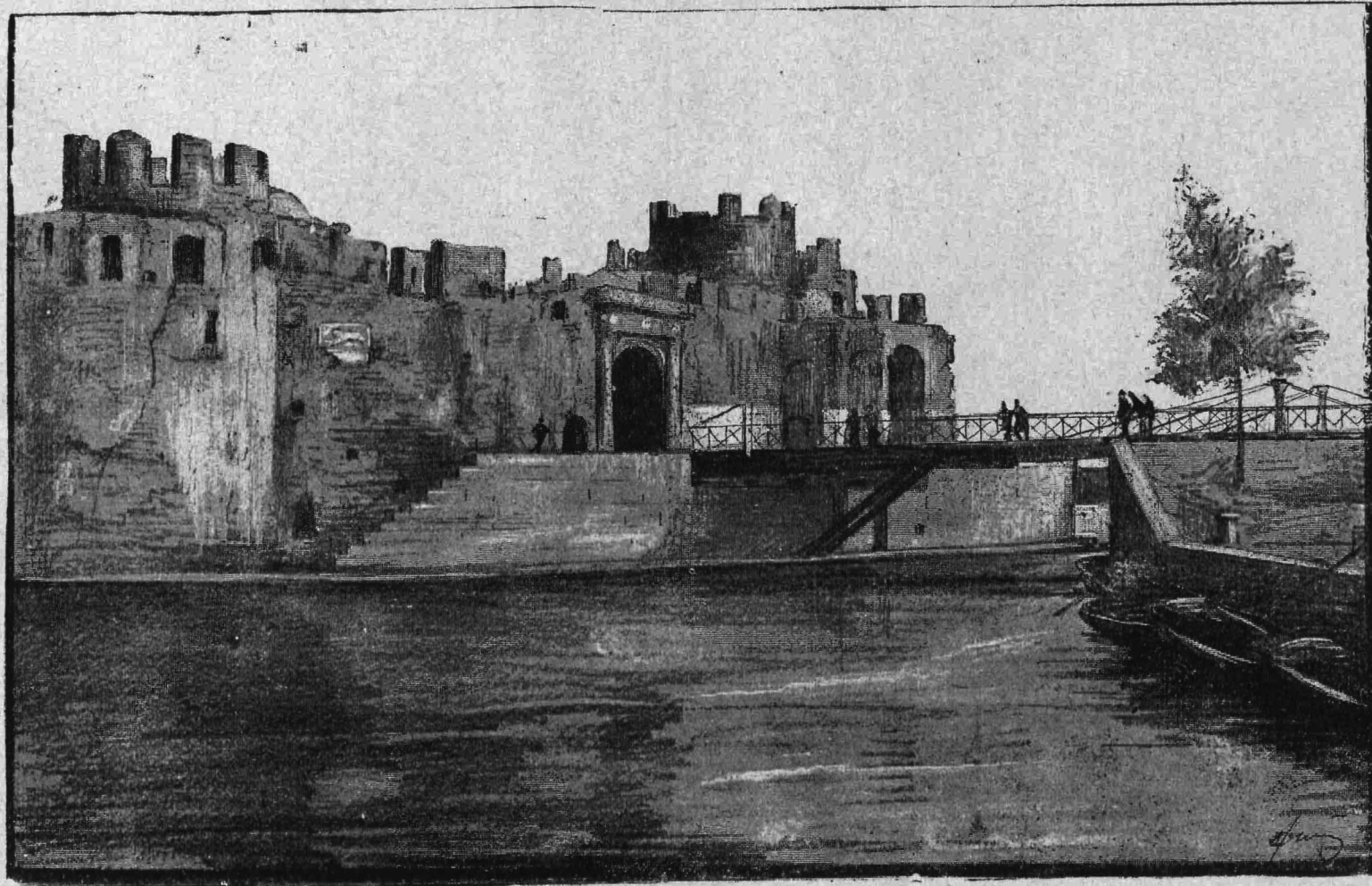

ΤΟ ΦΥΣΑ ΚΑΙ... ΚΡΥΩΝΕΙ

Μεγάλα σκηνά της φύσεως — 'Αμαζόνειος ποταμός

ΧΑΛΚΙΣ — ΤΟ ΚΑΤΕΔΑΦΙΖΟΜΕΝΟΝ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΚΑΙ Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΕΥΡΗΠΟΥ

Σχεδιάσμα Φωκᾶ. Φωτοτυπικογραφία Γρουῦδμαν ἐν Ἀθήναις
Ἐκ φωτογραφίας ἀποσταλείσης ἡμῖν παρὰ τοῦ κ. Καπράλου.

ραν... μόνον νὰ μὴ με μνησικακήσῃς!...
Καὶ ταῦτα λέγουσα μοὶ ἐσφίγξε τὴν
χεῖρα ἀστραπιδῶν καὶ προσηύθη τρέ-
χουσα.

Εἰσὶλθόμεν εἰς τὴν πτέρυγα.

Ὁ Μαῖδανὸς ἤρχισε τὴν ἀπαγγελίαν
τοῦ ἀρτίως ἐκδοθέντος Δολοφόνου
του, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τον ἤκουσα. Μετὰ δια-
κεκομμένων κραυγῶν καὶ ἐλαφροῦς τινος
μελωδίας ἀπήγγελλε τοὺς ἱάμβους του·
αἱ ὁμοιοκαταληξίαι διεδέχοντο ἀλλήλας
καὶ ἀντήχουν ὡς κρόταλα κοῖλα καὶ ἡ-
χηρά, ἐγὼ δὲ ἐξηκολοῦθον παρατηρῶν
τὴν Ζηναῖδα καὶ προσεπάθουν νὰ εἰσδύσω
εἰς τὴν σημασίαν τῶν τελευταίων λό-
γων της.

«Ἡ ἴσως καὶ τις κρύφιος ἀντίζηλος σ' ἐ-
νίκησεν ἐξαίφνης!»

ἀνεφώνησεν αἰφνης ὁ Μαῖδανὸς καὶ τὸ
βλέμμα μου καὶ τὸ τῆς Ζηναίδος συννη-
τήθησαν. Ἐκείνη ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς καὶ τὴν εἶδον κοκκινίζουσαν καὶ
τρόμος με κατέλαβε κρυερός. Ἦδη καὶ
προτοῦ ἦμην ζηλότυπος· ἀλλ' ὅμως τὴν
στιγμὴν ἐκείνην ὡς ἀστραπὴ διήλθε διὰ
τῆς κεφαλῆς μου ἡ σκέψις ὅτι ἡγάπα
τινὰ.

«Θεέ μου! ἀγαπᾷ!»

Γ

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισαν ἀλη-
θῶς τὰ βάσανά μου. Ἐσκόπωνον τὸν νοῦν
μου, ἐσκεπτόμην, ἐθαύαζον τὰ πραγ-
ματα, καὶ ἀπαύστως, κρυφίως μὲν ἀλλ'
ὅσον τὸ δυνατόν, ἐπέδλεπον τὴν Ζη-
ναῖδα. Ὅτι εἶχεν ἐπέλθῃ εἰς αὐτὴν μετα-
βολὴ τις, ἥτο πρόδηλον· διότι περιεπάτει
μόνη ἐπὶ πλείους ὥρας· ἐνίοτε δὲ δὲν
ἐνεφανίζετο εἰς τοὺς ἐπισκέπτας, ἀλλ' ἐ-
μενεν ἐν τῷ δωματίῳ της ὥρας ὀλοκλή-
ρους, ὅπερ οὐδέποτε εἶχε συμβῆ πρότερον
εἰς αὐτήν.

Κατέστην αἰφνης — ὡς τοῦλάχιστον ἐ-
νόμιζον — διορατικώτατος. «Οὗτος ἄρ' ἔ-
στ' ἡ ἐκείνος;» ἠρώτων ἑμαυτὸν, ἀπα-
ριθμῶν πυρετωδῶς κατὰ νοῦν ἕνα ἑκα-
στον τῶν λατρευόντων αὐτήν.

Καὶ ὁ μὲν κόμης Μαλεῦσκυ, καὶ τοι θὰ
ἤσυχονόμην χάριν τῆς Ζηναίδος νὰ συμ-
φωνήσω περὶ τοῦτου, μοὶ ἐφαίνετο κινδύ-
νωδέστερος τῶν ἄλλων.

Ἀλλὰ τὸ διορατικόν μου δὲν ἐξετεί-
νετο περαιτέρω τοῦ ῥινοῦς μου, ἡ δὲ μυ-
στικὴ ἐπιτήρησίς μου ἀναμφιδόλως οὐδένα
ἐλάνθανε· τοῦλάχιστον ὁ ἱατρός Λούσχιν
ταχέως με εἶχε μαντεύσῃ. Ἀλλως τε καὶ
αὐτὸς εἶχε μεταβληθῇ ἐπ' ἐσχάτων· ἐγι-
νεν ἰσχνός, ἐξακολουθῶν ὡς πάντοτε νὰ
γελᾷ, ἀλλὰ γέλωτα ἀμύλιν, μοχθηρὸν καὶ
βραχύ. Ταροχὴ τις ἀκουσία, νευρικὴ,
ἀντικατέστησε τὴν συνήθη ἐλαφρὰν εἰρω-
νειαν του καὶ τὴν ἀνεκτὴν πῶς ἀναίδειαν
του.

— Δέν μου λέγεις, σὲ παρακαλῶ, νέε
μου, τί θέλεις καὶ ἐρχεσαι ἐδῶ; μοὶ εἶπεν
ἡμέραν τινὰ μείνας μόνος μετ' ἐμοῦ ἐν
τῇ αἰθούσῃ.

Ἡ Ζηναῖς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπανέλθῃ
ἐκ τοῦ περιπάτου, ἡ δὲ ὀξεῖα καὶ τρα-
χεῖα φωνὴ τῆς γηραιᾶς περιγικτίσσης ἀν-
τήχει ἐν τῷ ἔστιάτω· εἶψ' ἤρξε πρὸς τὴν
θαλαμπύλον της.

— Πολὺ καλλίτερα θὰ ἔκαμνες νὰ μελε-
τᾷς καὶ νὰ ἐργάζεσαι ἐν ὅσῳ εἶσαι νέος,
ἀλλὰ τώρα τί κάμνεις;

— Δέν εἰσείρετε ἐάν δὲν ἐργάζωμαι εἰς
τὴν οἰκίαν, ἀπεκρίθην οὐχὶ ἀνευ ἀλαζο-
νείας ἀλλὰ καὶ μετὰ τινος ταραχῆς.

— Μωρέ, χαρὰ ἔς τὴν ἐργασίαν! Ἐχεῖς
ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸ κεφάλι σου. Τέλος
πάντων δὲν συζητῶ, διότι εἰς τὴν ἡλι-
κίαν σου δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀσύνηθες. Ἀλλὰ
μόνον δὲν ἔκαμες καλὴν ἐκλογὴν. Καὶ
δὲν καταλαμβάνεις λοιπὸν εἰς ποίου εἰ-
δους οἰκίαν εἰσίσκεσαι;

— Δέν σας καταλαμβάνω.

— Τόσον τὸ χειρότερον ἂν δὲν κατα-
λαμβάνῃς. Καθῆκόν μου νομίζω νὰ σε κα-
ταστήσω προσεκτικόν. Ἡμεῖς, ἄνδρες ἡ-
λικιωμένοι καὶ ἄγαμοι, εἰμποροῦμεν ὅπως
δῆποτε νὰ ἐκτιθέμεθα ἐδῶ μέσα, διότι
καὶ τί φοβούμεθα νὰ πάθωμεν;... Ἡμεῖς
ἐχρωματίσθημεν πλέον καὶ δὲν ἔχομεν νὰ
φοβηθῶμεν τίποτε· ἀλλ' ἡ ἐπιδερμὶς σου
εἶνε ἀκόμη εὐπαθὴς καὶ εὐαίσθητος. Ἡ
ἐδῶ ἀτμόσφαιρα εἶνε ἐπιβλαβὴς καὶ εἰμ-
πορεῖ νὰ κολλήσῃς καὶ σί.

— Πῶς;

— Ἀπλούστατα! Αἰσθάνεσαι τώρα δὲ
καλὰ τὸν νοῦν σου; Εἶσαι εἰς τὴν φυσι-
κὴν σου κατάστασιν; Ὅτι τώρα αἰσθά-
νεσαι, εἶνε ἀναγκαῖον εἰς σέ, εἶνε καλόν;

— Ἀλλὰ τί τάχα αἰσθάνομαι; ἠρώτησα
συμφωνῶν ἐνδομύχως ὅτι ὁ ἱατρός εἶχε
πληρέστερα δίκαιον.

— Ἐ! νέε, νέε! ἐξηκολούθησεν, ὡς ἐάν
αἱ λέξεις αὐταὶ ἐνέκρυπτον τι προσβλητι-
κὸν κατ' ἐμοῦ, δέν σου πρέπει νὰ μετα-
χειρίζεσαι πανουργίας. Χάρις τῷ Θεῷ ὅτι
ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ σου ἀντανακλάται ἀκό-
μη εἰς τὸ πρόσωπόν σου. Ἀλλὰ πράγ-
ματι, πρὸς τί τὰ τόσα λόγια, οὐδὲ ἐγὼ
θὰ ἦμην τώρα ἐδῶ... (καὶ συνέσφίγξε τοὺς
ὀδόντας του ὁ ἱατρός) ἐάν δὲν ἦμην ὅπως
σύ ἄνθρωπος ἰδιότροπος. Ἀλλὰ τοῦτο
μόνον μ' ἐκπλήττει, ὅτι διῆλα δὴ, σὺ νέος
εὐφύης, δὲν βλέπεις τί συμβαίνει πέριξ
σου.

— Καὶ τί συμβαίνει λοιπόν; ἠρώτησα
ζωηρῶς καὶ ἔστησα τὰ πόδια μου, περιμέ-
νων τί ἔμελλε νὰ ἀποκριθῇ.

— Ἀλλ' ὁ ἱατρός, ἀτενίσας με μετὰ τινος
οἴκτου σκωπτικοῦ, εἶπεν ὡς λαλῶν καθ'
ἑαυτόν.

— Ἀξιόλογά τα 'κατάφερα! τώρα εἶμαι
ἠναγκασμένος νὰ του διηγηθῶ τὰ πάντα
ἐν πρὸς ἐν. Συντόμως εἰπεῖν, προσέθηκε
ὑψὼν τὴν φωνήν, σοῦ το ἐπαναλαμβάνω,
ἡ ἀτμόσφαιρα τὴν ὁποίαν ἐδῶ ἀναπνέεις
σοῦ εἶνε ἐπιβλαβὴς. Εὐαρεστεῖσαι νὰ δια-
τρίβῃς ἐδῶ μέσα καὶ πράγματι ὑπάρχουν
πολλὰ τὰ εὐάρεστα· καὶ ἐντὸς θερμοκη-
πίου ὑπάρχει ἄκρα εὐωδία, ἀλλὰ δὲν δύ-
νεται νὰ ζήσῃ τις ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐ!...
ἀκουσέ μου τί σου λέγω, καὶ πῆγαινε πάλιν
ἄνοιξε τὸν Καῖδανὸς σου.

Ἡ γηραιὰ περιγικτίσση εἰσελθοῦσα πα-
ρεπονήθη πρὸς τὸν ἱατρὸν ὅτι πονεῖ
τοὺς ὀδόντας της. Ἐπειτα δὲ ἦλθε καὶ ἡ
Ζηναῖς.

— Εἰς τὴν ὥραν, εἶπεν ἡ μήτηρ. Ἰατρέ,
μαλλώσετέ την, σὰς παρακαλῶ. Ὁλημέρα
πίνει νερόν μὲ πάγον· τάχα δὲν τὴν βλά-
πτει, ἀδύνατον στῆθος;

— Διατί τὸ κάμνετε αὐτό; ἠρώτησεν ὁ
Λούσχιν.

— Καὶ τί ἀποτέλεσμα εἰμπορεῖ νὰ ἔχη;
Εἰμπορεῖ νὰ κρυώσῃ καὶ νὰ ἀποθά-
νῃ.

— Ἀλήθεια; ἂ! τόσον καλλίτερα.

— Ἀπαγε! ἐγόγγυσεν ὁ ἱατρός, ἡ δὲ
γηραιὰ περιγικτίσση ἐξῆλθε.

— Ἀπαγε! ἐπανέειπεν ἡ Ζηναῖς. Ρί-
ψατε ἐν βλέμμα γύρω σας καὶ εἰπατέ μου
εἶνε τόσον φαῖδρος ὁ βίος;... Ἐ! εἶνε φα-
ιδρός; Νομίζετε ὅτι δὲν καταλαμβάνω;
ὅτι δὲν αἰσθάνομαι; Μ' ἀρέσει πολὺ νὰ
πίνω νερόν παγωμένον... Καὶ θαρρεῖτε
ὅτι θὰ με πείσετε ὅτι τοιοῦτος βίος ἀξί-
ζει, ὥστε χάριν αὐτοῦ νὰ θυσιάζωμεν μιὰς
στιγμῆς τέρψιν καὶ ἡδονήν; Περὶ εὐτυ-
χίας δὲ δὲν ὁμιλῶ.

— Τότε λοιπόν, εἶνε ἰδιοτροπία, θέλετε
νὰ φαίνεσθε ἀνεξάρτητος. Ὅλη σας ἡ ψύ-
σις συνοψίζεται εἰς τὰς λέξεις ταύτας.

Ἡ Ζηναῖς ἐγέλασε νευρικὸν γέλωτα.

(Ἐπεται συνέχεια).

II. Γ. Φέρμπος

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΜΟΥ

Γ. Θ. Γεωργιάδης

Τοὺς τόσους πόθους μου ποῦ κλειῶ βαθειὰ μέσ' στήν καρδιά μου,
Πόθους τρανοῦς πῶχει γραφτὸ ἢ κακορροϊκῶς μου,
Ποτέ τοὺς ὀλοφάνεροι 'μπρός μου νὰ μὴ φανοῦνε
Μόν' 'κεῖ θαμμένοι ἀτέλειωτους καὶ μούσους νὰ μοῦ γεννοῦνε,
Τοὺς πόθους μου ποῦ τοὺς ζητῶ, ἄχ, μὲ λαχτίζω τόση,
Κι' οὔτε Θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος 'μπορεῖ νὰ μοῦ τοὺς δώσῃ,
Μονάχα Σὺ, Ὑπνε καλέ, μονάχα Σὺ τοὺς φέρνεις
Τῆς νύχταις, σὺν μ' ὀνειράτα γλυκὰ μὲ συνεπαίρνεις,
Καὶ μέσα σὲ ὀλόφωτα καὶ πλούσια παλάτια
Μὲ φέρνεις καὶ μὲ παρατᾷς, μὲ θαμπωμένο μάτια,
Νὰ βλέπω ἀγάπην ἀληθινὴν, δόξα, χαρὰ, εὐτυχία,
Ὡσὰν Νεράιδες νάρχονται σιμά μου, μία-μία,
Στὰ πόδια μου τὰ δῶρά τους τὰ πλούσια νὰ σκορπίσουν
Καὶ μὲ στολίδια ἀτίμητα τῇ γδύμνῃ μου νὰ ντύσουν!...
Κ' ἔτσι μὲ Σένα, Ὑπνε καλέ, ὅ,τι καλὸ ζητῶ
Στὰ ξύπνια τ' ὀνειριάζομαι, στ' ὄνειρο τ' ἀποκτάω!

Δημήτριος II. Γαγκόπουλος